

[Gert Petersen.]

er i dag, yder tilskud til en presse, ja, holder en presse i live, sådan som man gør det. Jeg tror, det er med til at give næring til følelser også blandt arbejdere og lønmodtagere, der retter sig mod fagbevægelsen, og det er vi ærlig talt ikke interesseret i. Vi synes ikke, at fagbevægelsens struktur er demokratisk nok, og vi synes, at fagbevægelsen burde opgive den meget snævre og eksklusive binding til et bestemt arbejderparti, socialdemokratiet, men det slås socialistisk folkeparti for at få ændret gennem de medlemmer, vi har i fagbevægelsen. Det må være i fagbevægelsen, denne diskussion føres og denne kamp hører hjemme. Vi ville begå et forræderi mod fagbevægelsen, hvis vi accepterede, at folketinget skulle til at bestemme over fordelingen af fagbevægelsens midler. Uanset hvor dårligt vi selv kan synes som SF'ere at disse midler er fordelt, så skal det ikke være dette ting, der skal optræde som overdommer i den sag. Hvis vi først accepterer bare ét skridt i den retning og giver dette ting en sådan rolle som overdommer på dette punkt, hvad bliver så det næste? Hvor kommer så det næste punkt, hvor folketinget vil tiltage sig ret til at fortælle fagbevægelsen, hvordan den skal indrette sig organisatorisk?

I øvrigt er jeg helt sikker på, at forslaget gennemførelse — hvis det blev gennemført — blot ville resultere i en ny ulighed og forskelsbehandling, og det turde ikke være nogen hemmelighed, at hvert enkelt medlem af fagbevægelsen i almindelighed kun har en beskednen indkomst og, hvis det går højt, en beskednen formue. Derimod inden for Arbejdsgiverforeningen er de store indkomster og de store formuer samlet, og der er langt færre medlemmer. Det betyder, at de meget lettere kan finde sammen under mere eller mindre dulgte former og yde store såkaldt individuelle bidrag, som altså skulle være tilladt efter forslagene, men som i virkeligheden er organiserede bidrag til de arbejdsgivervenlige partier, mens lønmodtagerne, som er de mange, ikke ville have de samme muligheder for at omgå en sådan lovgivning. Det er også en grund til, at vi må afvise forslaget. Men der er altså også den principielle årsag, jeg var inde på i første omgang, og hertil vil jeg da godt knytte den bemærkning, at vi i socialistisk folke-

parti ikke kan acceptere, at der trækkes et skarpt skel mellem den faglige og den politiske arbejderbevægelse. Vi er imod fagbevægelsens særlige binding til et bestemt arbejderparti, men vi er sandelig for fagbevægelsens intime samarbejde med hele den politiske arbejderbevægelse. Jeg forstår meget vel, at de borgerlige partier gerne vil dette samarbejde til livs, for det vil være at fjerne en meget vigtig basis for hele den politiske arbejderbevægelse, men det vil vi altså ikke bidrage til.

Så synes jeg i øvrigt, at det havde været langt mere spændende, hvis man havde fremsat et forslag eller i hvert fald ledsaget disse forslag om, at man nu skal til at gå over til individuelle bidrag, med et forslag om åbne partiregnskaber, om forpligtelse til at offentliggøre, hvorfra man får midler, der indsamles til partierne. Det vil vi godt se fra venstre, fra de konservative og andre partier, ja, egentlig også gerne fra det radikale venstre. Jeg lyttede med stor interesse til hr. Hilmar Baunsgaard, og jeg husker, hvordan der var en lille strid, en lille familiestrid, inden for det radikale venstre for et par år siden, hvor man havde fået gennemført, at nu skulle regnskabet kunne studeres af kongressen eller en bredere kreds, og så var der en post på adskillige tusinde kroner, men den var altså givet af hr. N. N. Jeg tror, det var Radikal Ungdom, der gerne ville have at vide, hvem hr. N. N. var, men det var umuligt for dem at få det at vide.

Jeg synes, det ville være rimeligt, om vi indførte en forpligtelse til, at partierne meddelte helt klart og åbent, hvorfra de får deres penge, og af hvem de får dem. Og hvis man mener, at det er et indgreb i den hellige ejendomsret, så vil jeg blot henvise til, at den lovgivning har man i et land, hvor den hellige ejendomsret sættes endnu højere end her i Danmark, nemlig i Amerikas Forenede Stater. Der har man godt kunnet gøre det.

Jens Møller (KrF):

Der foreligger her 3 lovforslag, som angriber det samme problem, men gør det på principielt forskellig måde. Jeg tænker på lovforslagene fra fremskridtspartiet, fra centrum-demokraterne og så det, der er fremsat af det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti i fællesskab. Problemet, der ligger bag disse forslag, er det samme, men